

Sygn. akt IV CSK 381/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Z.K.
przeciwko W.R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 stycznia 2017 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powód Z.K. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że w sprawie „pojawiło się istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do kwestii, czy art. 299 k.s.h. można stosować na zasadzie „automatyzmu” i co ma stanowić źródło szkody wobec powodów dochodzących swoich roszczeń przeciwko członkom zarządu w oparciu o podstawę normatywną tego przepisu. Czy Sąd ma prawo badać także inne okoliczności, które wykraczają poza prawomocny wyrok wobec spółki, czy też prawomocny wyrok wobec spółki stanowi tzw. „prejudyk” w sprawach, w których powodowie wywodzą swoje roszczenia wobec członków zarządu?”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sposób w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W skardze brak argumentacji prawnej odpowiedniej do powołanej przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wymaga, poza sformułowaniem określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym i powołaniem przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania jurystycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego

rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżący, uzasadniając wniosek, nie uwzględnił tych wymagań i nie przedstawił argumentacji prawnej, która mogłaby przekonać o tym, że w sprawie pojawił się istotny, abstrakcyjny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozwiązania przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do opisu stanu faktycznego sprawy uzupełnionego o krytyczne uwagi pod adresem rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, a do kwestii prawnej odnoszą się praktycznie dwa zdania, w których skarżący stawia pytania mające stanowić istotne zagadnienia prawne. Żadna z tych kwestii nie została prawidłowo sformułowana ani właściwie uzasadniona. Pewne niedoskonałości argumentacji Sądu same przez się nie stanowią przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć.

Trzeba ponadto zauważyć, że powód oparł skargę na twierdzeniu faktycznym pozostającym w opozycji do ustalenia faktycznego, stanowiącego podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, na uzasadnienie tego twierdzenia zgłaszając wnioski dowodowe i wnosząc o ich dopuszczenie w postępowaniu kasacyjnym, mimo że w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest to wykluczone, a ustalony stan faktyczny wiąże Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.